

ବିଶ୍ୱକର୍ମ

ଶାସ୍ତ୍ର

ଆବିଷ୍କାର

ବିଶ୍ୱକର୍ମ

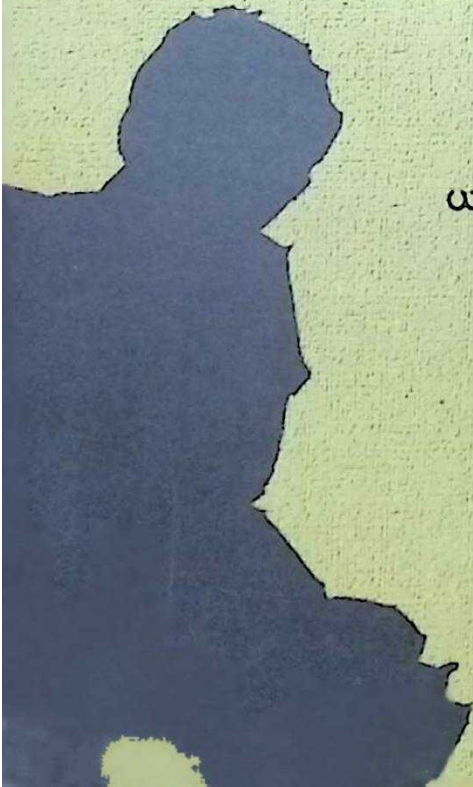
စာတစ်ပုဒ်အတွက်
 ၃ မိနစ်ပဲ အချိန်ပေးပါ။
 ဟောဒီမှာ သင့်ဘဝအတွက်
 အဖိုးတန်ရတနာများစွာ

စာဖတ်ဖို့ အချိန်သီးသန့် မပေးနိုင်သူများအတွက်
 ရထားစောင့်ရင်း၊ ကားစောင့်ရင်း၊
 တစ်ယောက်ယောက်ကိုစောင့်ရင်း
 အချိန်၏ အကျိုးအပွဲ အစအနကလေးများမှာ
 အပြီးအပြတ်ဖတ်နိုင်သည့် ရသစာတိုများ။

တိုပင်တိုငြား
 ယင်းစာများက ပေးသည့် ရသနှင့် အသိက
 ကာလရှည်ကြာ ရင်မှာစွဲငြိ
 ဟတ်ထိ မှတ်မိနေစေလိမ့်မည်။

(အင်္ဂလိပ် - မြန်မာ)

စာတစ်ပုဒ်အတွက်
 ၃ မိနစ်ပဲ အချိန်ပေးပါ။
 ဟောဒီမှာ သင့်ဘဝအတွက်
 အဖိုးတန်ရတနာများစွာ

မင်းကျော်စွာ

အမည်ရင်း ဝင်းတင်။ ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီ ၁၈ ဖွား။ ရန်ကုန်မြို့၊ ဇာတိ။
အဖ ဦးတင်မောင်၊ အမိ ဒေါ်အုန်းတင်။

၁၉၆၅ တွင် အ.ထ.က (၂) တာမွေမှ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း
အောင်မြင်သည်။ ၁၉၇၀ ခုနှစ်တွင် ပညာရေးတက္ကသိုလ်မှ ဘီအီးဒီ
ဘွဲ့ရသည်။ ၁၉၈၉ ခုနှစ်ထိ အ.ထ.က တွန်းဇန် (ချင်းပြည်နယ်)၊
အ.လ.က ချောင်ကြီး (ကျောင်းကုန်းမြို့နယ်)၊ အ.ထ.က လှည်းဆိပ်
(ထန်းတပင်မြို့နယ်)၊ အ.ထ.က (၁) သာကေတတို့တွင် အထက်တန်း
ပြဆရာအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

စစ်ပြန်၊ ငွေတာရီ၊ မြဝတီ၊ ပညာတန်ဆောင်မဂ္ဂဇင်းများတွင်
အောင်စံဖြိုး အမည်ဖြင့် ဝတ္ထုများ၊ ပညာရေးဆောင်းပါးများ ရေးသား
ခဲ့သည်။

၁၉၈၆ ခုနှစ်တွင် ဦးမြင့်ဦး (ဆု စာပေ) နှင့် တွဲဖက်လျက်
English For All မဂ္ဂဇင်းကို ထုတ်ဝေသည်။

၁၉၉၀ ခုနှစ်တွင် လောကသစ်စာပေကို တည်ထောင်သည်။

၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာမှစ၍ Global English မဂ္ဂဇင်းကို
ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

ရေးသားခဲ့သော စာအုပ်များမှာ - Media English (၁ မှ ၇)
စာအုပ်တွဲများ၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦး၏ သမီးထံပေးစာများ၊
ကိုယ်သာလျှင် ကိုယ့်ဘဝသခင်၊ ကမ္ဘာကျော်မိန့်ခွန်းများ၊ နယ်လ်ဆင်
မင်ဒဲလား၏ ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ သန်းခေါင်ယံ အိန္ဒိယလွတ်လပ်ရေး
တို့ ဖြစ်သည်။

လောကသစ် စာအုပ်အမှတ် ၁၀၃

ပုံနှိပ်မှုတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ဝေဝေမြင့် (၀၁၀၃၄)

လောကသစ်စာပေ၊

အမှတ် (၇)၊ သုဝဏ္ဏလမ်း၊

ကျိုက္ကဆံရပ်ကွက်၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်း/အဖုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးကြည်အေး (၀၀၆၂၉)

ကြည်အေးမိသားစုပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ် (၄၈)၊ ဇောတီကလမ်း၊

မလ္လကုန်းဌေးကြွယ် (က) ရပ်ကွက်၊

တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အဖုံးဒီဇိုင်း

ဝဏ္ဏအောင်

ဖလင်

Perfect

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၇၀၀၊

၄နို၊ ၂၀၁၉။

စာအုပ်ချုပ်

ဖူးပွင့်မွှေး။

တန်ဖိုး

၃၀၀၀ ကျပ်

လောကသစ်စာပေ

အမှတ် (၇)၊ သုဝဏ္ဏလမ်း၊ ကျိုက္ကဆံရပ်ကွက်၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၈၂၅၁၃၅၉ (ရုံး)၊ ၄၀၁၃၈၇၊ ၀၉ ၇၈၈ ၉၇ ၄၀၅၅

မင်းကျော်စွာ
ဥမိနစ် ရသစာများ

ရှေးပြုံးစာအုပ်များ

ဦးဝင်းတင် (English For All) အမည်ဖြင့်

- ၁။ ကိုယ်သာလျှင် ကိုယ့်ဘဝသခင်
- ၂။ Media English
- ၃။ Media English - 2
- ၄။ Media English - 3.
- ၅။ Media English - 4
- ၆။ Media English - 5
- ၇။ Media English - 6
- ၈။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦး၏ သမီးထံပေးစာများ
မင်းကျော်စွာအမည်ဖြင့်
- ၉။ Media English - 7
- ၁၀။ ကမ္ဘာကျော်မိန့်ခွန်းများ (အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ)
- ၁၁။ နိုင်ငံရေးဟာသ
- ၁၂။ နယ်လ်ဆင်မင်ဒဲလား ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိ
- ၁၃။ ဥက္ကဋ္ဌကြီးမော်
- ၁၄။ သံမဏိနှင်းဆီ
- ၁၅။ သန်းခေါင်ယံအိန္ဒိယလွတ်လပ်ရေး
ယခုထွက်ရှိသည့် စာအုပ်
- ၁၆။ ဥမိနစ် ရသစာများ
နောက်ထွက်မည့် စာအုပ်
တရုတ်အကြောင်း
(On China by Henry Kissinger)

မာတိကာ

၁။ စွန့်စားခြင်း	၁၁
Risking	
၂။ လင်းယုန်လား ကြက်ဖလား	၁၅
Song of the Bird	
၃။ အမေ	၁၈
Moving Mountains	
၄။ တစ်သက်မှာ နှစ်ဘဝ	၂၂
Most Kids Are Born Only Once	
၅။ ယုဒ၏ မျက်နှာ	၂၅
The Face of Judas Iscariot	
၆။ ချစ်စရာကောင်းသူလေး	၃၁
To Be Enormously Gorgeous	
၇။ တားဆီး၍ မရပါ	၃၄
Nothing Could Stop This Man	
၈။ ကမ္ဘာကြီးသို့ မိခင်တစ်ဦး၏ ပေးစာ	၃၈
A Mother's Letter To The World	
၉။ အကောင်းဆုံးဆရာ	၄၂
Best Teacher I Ever Had	
၁၀။ အိမ်ဆောက်ခြင်း	၄၈
Building Your House	
၁၁။ သေခါမှခွဲမယ်လို့	၅၂
Till Death Us Do Part	

၁၂။ အားပေးစကား	၅၆
Encouragement	
၁၃။ သူငယ်ချင်း	၆၀
Special Orders	
၁၄။ ကြယ်ကြွေတာ မြင်ဖူးသလား	၆၄
"Starway" to Success	
၁၅။ ဆားလက်တစ်ဆုပ်	၇၀
A Handful of Salt	
၁၆။ မျိုးစေ့	၇၄
The Seed	
၁၇။ အချစ်ဖျား	၈၂
Spring Fever	
၁၈။ နွားနို့တစ်ဖန်ခွက်	၉၃
The Glass of Milk	
၁၉။ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်း	၉၉
On Marriage	
၂၀။ စောင်	၁၀၃
The Blanket	
၂၁။ အမေ့ထံပေးစာ	၁၁၃
Letters to Mother	
၂၂။ အိမ်	၁၁၉
The Value of My House	
၂၃။ ရှိကျင်းပင်ရဲ့ ကြက်ဥပုံပြင်	၁၂၅
3 Eggs and 3 Lessons From Xi JinPing	
၂၄။ လိပ်နှင့်ယုန်	၁၃၁
The Tortoise And The Hare	

- ၂၅။ အကောင်းဆုံးအချိန် ၁၃၅
The Best Time of My Life
- ၂၆။ လယ်သမားနှင့်ကျား ၁၃၉
The Peasant and The Tiger
- ၂၇။ ကျွန်တော် ကျောင်းဆရာ ၁၄၅
I Am A Teacher
- ၂၈။ ကျွန်တော်တက်ခဲ့တဲ့ အဖေတက္ကသိုလ် ၁၅၀
Our Dinner Table University
- ၂၉။ ကြွက်နှလုံးသား ၁၆၁
Heart of a Mouse
- ၃၀။ တံငါသည်တစ်ဦးအကြောင်း ၁၆၃
A Fisherman
- ၃၁။ ခါးပတ်နက် ၁၆၇
Black Belt
- ၃၂။ ရှုံးနိမ့်ခွင့် ၁၇၁
Permission to Fail
- ၃၃။ ဘီလျံဒေါ်လာလျှို့ဝှက်ချက်နဲ့ ကောင်လေး ၁၇၇
The Boy with the Billion-Dollar Secret
- ၃၄။ အဖိုးတန်ပစ္စည်း ၁၈၂
The Wives of Weinsberg
- ၃၅။ လူပျောက်လမ်းကြား ၁၈၆
Vanishing Lane
- ၃၆။ စစ်သည်တစ်ယောက်၏ ဆုတောင်းစကား ၁၉၁
A Soldier's Prayer for His Son
- ၃၇။ ပင်လယ်ဒြဲ ၁၉၅
The Pirate

၃၈။ မြို့နှစ်မြို့ပုံပြင်	၂၀၁
A Tale of Two Cities	
၃၉။ တံငါသည်မိုက်သုံးဦး	၂၀၄
Three Foolish Fishermen	
၄၀။ မျက်မမြင်နဲ့ မုဆိုး	၂၀၈
The Blind Man and The Hunter	
၄၁။ နှလုံးသွေးနဲ့ရေးတဲ့စာ	၂၁၉
Tommy's Essay	
၄၂။ မှန်ကွဲဒဿန	၂၂၃
This' Is What I Do	
၄၃။ ဘီသိုဗင်၏ အနမ်း	၂၂၃
Beethoven's Kiss	
၄၄။ အနက်စက်	၂၃၁
The Black Spot	
၄၅။ သေမင်းကို ရှောင်ပြေးသူ	၂၃၅
The Road to Samarra	
၄၆။ လက်	၂၃၉
The Hand	
၄၇။ တက္ကစီဒရိုင်ဘာ	၂၄၃
The Taxi-Driver	
၄၈။ စာရေးတစ်ယောက် သေဆုံးခြင်း	၂၄၉
The Death of A Government Clerk	
၄၉။ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကြာပြီးနောက်	၂၅၈
After Twenty Years	
၅၀။ သိပ်တော်တာပဲ	၂၆၈
You Are Wonderful	

အမှာစာ

၁။

‘သင်သည် မြစ်တစ်ခုထဲသို့ နှစ်ခါမဆင်းနိုင်’ တဲ့။ နောက်တစ်ကြိမ် ဆင်းသက်လိုက်သော မြစ်သည် သင်ဆင်းခဲ့သည့် မြစ်မဟုတ်တော့။ သင် ဆင်းခဲ့သည့် မြစ်သည် စီးသွားပြီ’ တဲ့။

၂။

ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက အာရုံတွေ မများလှ။ အပျော်အပါး ပွဲလမ်းသဘင် ဟူ၍လည်း သိပ်မရှိ။ ခုခေတ်လို ဖုန်းတွေ ဘာတွေလည်း မပေါ်သေး။ တီဗီပင် မရှိ။ စာကို စိတ်နှစ်၍ ဖတ်နိုင်သည်။ စာအုပ်ကောင်းတွေကလည်း များမှများ။ ရေးသူက ရေးနိုင်သလောက် ဖတ်သူ ကလည်း ဖတ်နိုင်ကြသည်။ စာအုပ်၏ ရွှေခေတ်ဆိုပါတော့။

၃။

ခေတ်သည် မြစ်ရေလို လျင်မြန်စွာ စီးဆင်းသွားသည်။ အာရုံတွေလည်း များလာသည်။ အပျော်အပါး၊ ပွဲလမ်းသဘင်တွေ များလာသည်။ တီဗီ တွေ စမတ်ဖုန်းတွေ ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ ခေတ်ကလို ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်သည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အဆက်အသွယ်လုပ်ဖို့ အရေး ‘လျှောက်ပြန်သံပေး၊ ခြေအေးဝမ်းယောင်’ လုပ်စရာမလို။ ဖုန်း မက်ဆေ့ချ် ပို့လိုက်ရုံပဲ။ လက်ဝဲသုန္ဒရ၏ ‘မဲဇာတောင်ခြေ’ ရတုသည်လည်း ဒီခေတ်မှာဆို ပေါ်လာစရာမရှိတော့ပေ။

အာရုံတွေများလာသောအခါ လူငယ်တွေ စာဖတ်အား ကျလာသည်။ စာအုပ်ထူထူဆိုလျှင် ဖတ်ဖို့ဝေးစွာ ကိုင်ပင်မကြည့်ချင်ကြ။ အသိစာရေးဆရာမတစ်ယောက်က သူ့မြို့တွင် စာအုပ်အရောင်းဆိုင် ဖွင့်ထားသည်။

တစ်ခါက အသိတစ်ယောက်က စာအုပ်လာကြည့်သည်။ ဆရာမက ဆရာမြ၏ 'လေ့သုန်သုန်' စာအုပ်ရောက်နေကြောင်း ပြောလိုက်ရာ ကောင်မလေးက စာအုပ်ကြီးကိုကြည့်၍ 'အမယ်လေး' ဟု အော်လိုက်သည်ဆို၏။ 'လေ့သုန်သုန်' လို စာအုပ်ကို 'အမယ်လေး' တ ခဲ့သဖြင့် စိတ်မသက်မသာဖြစ်ရကြောင်း ဆရာမ ရေးထားတာကို ဖတ်လိုက်ရသည်။

လူငယ်တွေ စာမဖတ်တော့သောအခါ စာပေမှရသော အသိနှင့် ရသကို သူတို့ မရတော့။ လူသည် ဦးနှောက်နှင့် နှလုံးသား ဟန်ချက်ညီရသည်ဖြစ်လေရာ ဤဟန်ချက်ပျက်ယွင်းလာမှုသည် မြင်နေ ကြားနေရသော ခေတ်လူငယ်များ၏ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ များတွင် ပေါ်လွင်နေပေသည်။

၄။

ဤစာအုပ်ငယ်လေးသည် ဦးနှောက်နှင့် နှလုံးသား ဟန်ချက်ညီရေးအတွက် အနည်းငယ်မျှ အပုံအပိုင်း ဖြစ်စေနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါသည်။ ဤစာအုပ်တွင် စာဖတ်ချိန်မရသော သို့မဟုတ် စာဖတ်ရမှာ ပျင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် ရည်ရွယ်၍ တစ်ပုဒ်လျှင် ပျမ်းမျှခြင်း ၃ မိနစ်နှင့် ပြီးနိုင်သော ရသစာတိုလေးများကို ထည့်သွင်းဖော်ပြထားပါသည်။ စာတို ဆိုသော်လည်း အရေးအဖွဲ့ ကျစ်လျစ်၍ အတွေးတစ်ခုခု၊ ရသတစ်ခုခု ကို ပေးစွမ်းနိုင်သော စာများချည်းဖြစ်ပါသည်။ မူရင်းကို ဖတ်လိုသူများအတွက်လည်း အင်္ဂလိပ်မူရင်းကို ထည့်သွင်းပေးထားပါသည်။

၅။

ဤစာအုပ်တွင်ပါသော စာများသည် English For All နှင့် Global English မဂ္ဂဇင်းများတွင် မဂ္ဂဇင်း၏ လိုအပ်ချက်အရ ကလောင်နာမည် အမျိုးမျိုးနှင့် ရေးခဲ့သော စာများဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

မင်းကျော်စွာ

စွန့်စားခြင်း

သစ်စေ့နှစ်စေ့သည် နွေဦးရာသီ၏ သြဇာဓာတ်ပြည့်ဝသော မြေပေါ်တွင်
ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ရှိနေကြသည်။

ပထမသစ်စေ့က ဆို၏။

“ငါ အပင်ပေါက်ချင်တယ်။ ရှင်သန်ကြီးထွားချင်တယ်။ ငါ့အောက်
က မြေကြီးနက်နက်ထဲကို ငါ့အမြစ်တွေ ရောက်အောင် ပို့ချင်တယ်။
ငါ့အပေါ်က မြေလွှာကို ဖောက်ပြီး ငါ့အညှောက်တွေကို တွန်းပို့ချင်တယ်။
ငါ့ရဲ့ အဖူးတွေကို တံခွန်လို ဖြန့်ပြီး နွေဦးရောက်ပြီဆိုတာကို ကြေညာ
ချင်တယ်။ နေရောင်ခြည်ရဲ့ အနွေးဓာတ် ငါ့မျက်နှာပေါ်ကျတာကို ခံစား
ချင်တယ်။ ငါ့ရဲ့ ပွင့်ဖတ်တွေပေါ် မနက်ခင်းနှင်းပေါက်တွေကျတာနဲ့
ကောင်းမြတ်ခြင်းကို ခံစားချင်တယ်”

ဤသို့ဖြင့် သူသည် အပင်ဖြစ်ကာ ရှင်သန်လာခဲ့သည်။

ဒုတိယသစ်စေ့က ပြောသည်။

“ငါ စိုးရိမ်မိပါရဲ့။ အောက်ကမြေကြီးထဲကို ငါ့အမြစ်တွေကို ပို့လိုက်
ရင် မှောင်ကြီးမည်းမည်းထဲမှာ ဘာတွေနဲ့ တွေ့ကြုံရမယ် မသိဘူး။
အပေါ်က မြေလွှာ အခွံမာမာကို ဖောက်ပြီး သွားပြန်ရင်လည်း ငါ့ရဲ့
နှူးညှံတဲ့အညှောက်လေးတွေ ပျက်စီးကုန်လိမ့်မယ်။ ငါ့ရဲ့ အဖူးတွေကို
ပွင့်လန်းခွင့်ပြုလိုက်ရင်လည်း ပက်ကျိတွေက စားဖို့ကြိုးစားရင် ဘယ်လို
လုပ်ရပါ့မလဲ။ အပွင့်တွေ ပွင့်လာမယ်ဆိုရင် ကလေးတွေက မြေကြီးပေါ်

၁၂ မင်းကျော်စွာ

ကနေ လှမ်းဆွဲရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဟင့်အင်း စိတ်ချရတဲ့အထိ စောင့်
နေတာက ပိုကောင်းပါတယ်။

ဤသို့ဖြင့် သူ စောင့်နေလိုက်သည်။

နွေဦးရာသီ၏ မနက်စောစောမြေပြင်တွင် ယက်ကာ အစာရှာနေ
သော ခြံကြက်တစ်ကောင်သည် စောင့်ဆိုင်းနေသော သစ်စေ့ကိုတွေ့
ကာ ချက်ချင်းပင် ကောက်စားလိုက်၏။

သင်ခန်းစာ။ ။ စွန့်စားရှင်သန်ဖို့ ငြင်းဆန်သူသည် ဘဝ၏ ဝါးမျို
ခြင်းကို ခံရတတ်သည်။

Risking

Two seeds lay side by side in the fertile spring soil.

The first seed said, "I want to grow! I want to send my roots deep into the soil beneath me, and thrust my sprouts through the earth's crust above me ... I want to unfurl my tender buds like banners to announce the arrival of spring ... I want to feel the warmth of the sun on my face and the blessing of the morning dew on my petals!

And so she grew.

The second seed said, "I am afraid. If I send my roots into the ground below, I don't know what I will encounter in the dark. If I push my way through the hard soil above me I may damage my delicate sprouts ...what if I let my buds open and a snail tries to eat them? And if I were to open my blossoms, a small child may pull me from the ground. No, it is much better for me to wait until it is safe."

And so she waited.

A yard hen scratching around in the early spring ground for food found the waiting seed and promptly ate it.

Moral of the story:

*Those of us who refuse
to risk and grow
get swallowed up by life.*

Patty Hansen

လင်းယုန်လား ကြက်ဖလား

လူတစ်ယောက်သည် လင်းယုန်ငှက်ဥတစ်လုံးကိုတွေ့ရာ စပါးကျိုဝင်းထဲ
 က ကြက်မတစ်ကောင် ဝပ်ကျင်းထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်သည်။ လင်းယုန်
 ငှက်ကလေးသည် ကြက်ကလေးများနှင့်အတူ ပေါက်ဖွားကြီးပြင်းလာခဲ့
 သည်။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လင်းယုန်ငှက်ကလေးသည် သူ့ကိုယ်သူ
 ကြက်ပဲထင်ပြီး ကြက်ကလေးများလုပ်သလို လိုက်လုပ်သည်။ မြေကြီး
 ကို ယက်၍ တီကောင်၊ ပိုးကောင်များကို စားသည်။ ကြက်အော်သလို
 ကတော် ကတော် အော်သည်။ သူ့အတောင်ပံများကို တဖျန်းဖျန်းခတ်
 ၍ လေထဲမှာ ပေအနည်းငယ် ပျံသည်။

ဤသို့ဖြင့် နှစ်ကာလ ကြာညောင်းကာ လင်းယုန်ငှက်သည်
 အိုမင်းလာသည်။ တစ်နေ့တွင် သူသည် သူ့အထက် တိမ်စင်ကောင်း
 ကင်၌ ငှက်လှလှတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်သည်။

ထိုငှက်သည် သန်မာလှသည့် ရွှေရောင်အတောင်ပံများကို တစ်
 ချက်မျှ မခတ်ဘဲ ဝေဟင်၌ လေဟုန်စီးပျံသန်းနေသည်မှာ ခန့်ညားလှ
 ပေသည်။

လင်းယုန်ငှက်အိုကြီးသည် ယင်းငှက်ကို တအံ့တဩ မော့ကြည့်
 နေမိသည်။

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲ”

သူက သူ့အိမ်နီးချင်း အဖော်ကို မေးလိုက်သည်။

“လင်းယုန်ငှက်လေ ငှက်ဘုရင်ပေါ့”

သူ့အဖော်က ပြောသည်။

“သူက ကောင်းကင်မှာ ကျက်စားတဲ့ငှက်၊ တို့က မြေကြီးပေါ်က ကြက်ပေါ့ကွာ”

ဤသို့ဖြင့် လင်းယုန်ငှက်အိုကြီးသည် ကြက်လိုနေပြီး ကြက်လိုပင် သေသွားခဲ့ရသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူသည် သူ့ကိုယ်သူ ကြက်ဟုသာ ထင်ခဲ့သောကြောင့်ပင်။ ။

Song of the Bird

A man found an eagle's egg and put it in a nest of a barnyard hen. The eagle hatched with the brood of chicks and grew up with them. All his life, the eagle did what the barnyard chicks did, thinking he was a barnyard chicken. He scratched the earth for worms and insects. He clucked and cackled. And he would thrash his wings and fly a few feet in the air.

Years passed and the eagle grew very old. One day he saw a magnificent bird above him in the cloudless sky. It glided in graceful majesty among powerful wind currents, with scarcely a beat of its strong golden wings. The old eagle looked up in awe. "Who's that?" he asked. "That's the eagle, the kind of the birds," said his neighbor. "He belongs to the sky. We belong to the earth - we're chickens." So the eagle lived and died a chicken, for that's what he thought he was.

Anthony DeMello

ဒါဗေ

အင်ဒီးစ်တောင်တန်းဒေသတွင် စစ်မက်ဖြစ်ပွားနေသော လူမျိုးနွယ်စု နှစ်စုရှိသည်။ တစ်စုက မြေနိမ့်မှာနေသည်။ အခြားတစ်စုက တောင်မြင့် တွေပေါ်မှာ နေသည်။ တစ်နေ့တွင် တောင်ပေါ်သားများက မြေနိမ့် သားများကို ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်ပြီး အနိုင်အထက်ပြုမှုတစ်ရပ်အဖြစ် မြေနိမ့်သား မိသားစုတစ်စု၏ ကလေးတစ်ဦးကို ပြန်ပေးဆွဲပြီး တောင် ပေါ်သို့ ခေါ်သွားကြသည်။

မြေနိမ့်သားများသည် တောင်မတက်တတ်ကြ။ တောင်ပေါ် သားများ သုံးသည့် လမ်းကြောင်းကိုလည်း မသိကြ။ တောင်ပေါ်သားများ ကို ဘယ်မှာ ရှာရမည်၊ မတ်စောက်မြင့်မားလှသည့် ဒေသမှာ သူတို့ကို ဘယ်လို ခြေရာခံရမည်ကိုလည်း မသိကြ။

သို့တိုင်အောင် မြေနိမ့်သားများသည် အတော်ဆုံး တိုက်ခိုက် ရေးသမားတစ်စုကို တောင်ပေါ်သို့ လွှတ်ပြီး ကလေးကို ပြန်ယူခိုင်းလိုက် လေသည်။

တိုက်ခိုက်ရေးသမားများသည် ပထမတောင်တက်နည်းတစ်ခု ကို စမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်ခု စမ်းကြည့်ပြန်သည်။

လမ်းကြောင်းတစ်ခုကို စမ်းလိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ နောက် တစ်ခု။

ရက်အတော်များများ အားထုတ်ပြီးနောက် တောင်ပေါ်သို့ ပေနှစ်ရာလောက်သာ သူတို့ တက်နိုင်ကြသည်။

ဘယ်လိုမှ မရနိုင်တော့ဘူးဟု စိတ်အားပျက်ကာ လာရင်းကိစ္စအရေးနိမ့်ပြီဟု မြေနိမ့်သားများ ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ တောင်အောက်က သူတို့ရွာသို့ ပြန်ရန် ပြင်ဆင်ကြသည်။

တောင်အောက်ကို ပြန်ဆင်းဖို့ ပစ္စည်းပစ္စယတွေ သိမ်းဆည်းထုပ်ပိုးနေစဉ် ပြန်ပေးဆွဲခံရသည့် ကလေးမိခင် သူတို့ဆီလာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကလေးအမေမှာ သူတို့ ဘယ်လိုတက်ရမှန်း မသိသည့် တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ကလေးကို ကျောမှာ လွယ်ပိုးထားလျက်ရှိကြောင်း သူတို့ တွေ့လိုက်ရသည်။

ဘယ်လိုများ ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်။

တစ်ယောက်က သူမကို လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီတောင်ကြီးကို မတက်နိုင်ဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့လို ရွာက အသန်မာဆုံး အစွမ်းကောင်းဆုံး လူတွေတောင် မတက်နိုင်တာ ခင်ဗျား ဘယ်လိုများလုပ်လိုက်ပါလိမ့်”

ကလေးမိခင်က ပုခုံးကို တွန့်ပြီး ဖြေသည်။

“အဲဒါက ရှင်တို့ကလေးမှ မဟုတ်ဘဲကိုး”

Moving Mountains

There were two warring tribes in the Andes, one that lived in the lowlands and the other high in the mountains. The mountain people invaded the lowlanders one day, and as part of their plundering of the people, they kidnapped a baby of one of the lowlander families and took the infant with them back up into the mountains.

The lowlanders didn't know how to climb the mountain. They didn't know any of the trails that the mountain people used, and they didn't know where to find the mountain people or how to track them in the steep terrain.

Even so, they sent out their best party of fighting men to climb the mountain and bring the baby home.

The men tried first one method of climbing and then another. They tried one trail and then another. After several days of effort, however, they had climbed only a couple of hundred feet.

Feeling hopeless and helpless, the lowlander men

decided that the cause was lost, and they prepared to return to their village below.

As they were packing their gear for the descent, they saw the baby's mother walking toward them. They realized that she was coming down the mountain that they hadn't figured out how to climb.

And then they saw that she had the baby strapped to her back. How could that be?

One man greeted her and said, "We couldn't climb this mountain. How did you do this when we, the strongest and most able men in the village, couldn't do it?"

She shrugged her shoulders and said, "It wasn't your baby."

Jim Stovall
Bits & Pieces

တစ်သက်မှာ နှစ်ဘဝ

အမေဆိုသည်မှာ သင်လိုအပ်သောအခါတွင် အမြဲရှိနေသူဖြစ်ပါသည်။ အမေသည် ကျွန်ုပ်တို့အား အကူအပံ့ပေးသည်။ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သည်။ နားထောင်သည်။ အကြံပြုသည်။ ရုပ်ပိုင်းရော စိတ်ပိုင်းပါ ပျိုးထောင်ပေးသည်။ သူ့မိသားစုကို တစ်ရက်မှာ ၂၄ နာရီလုံးလုံး၊ တစ်ပတ်မှာ ခုနစ်ရက်တိတိ၊ တစ်နှစ်မှာ ၅၂ ပတ်တိုင်တိုင် ချစ်နေသည်ဆိုသည်ကို သိသာသေချာစေသည်။ အနည်းဆုံးအားဖြင့် အမေနှင့်အတူရှိနေခဲ့သည့် ကာလတိုတိုလေးကို အကြောင်းပြု၍ အမေ့ကို ကျွန်တော် ထိုကဲ့သို့ပင် အမှတ်ရနေမိသည်။ သို့ရာတွင် သူ့သားငယ် ကျွန်တော့်ကို ချစ်သည်စိတ်နှင့် အမေပြုခဲ့သည့် စွန့်လွှတ်မှုကို မည်သည့်စကားလုံးကမျှ ဖော်ပြရန် မတတ်စွမ်းနိုင်ပါ။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော့်အသက်သည် ၁၉ နှစ်ရှိပါပြီ။ ကျွန်တော့်ကို အခြားဂျူးများနှင့်အတူ နာဇီအကျဉ်းစခန်းတစ်ခုသို့ ပို့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ သေရတော့မည်မှာ ထင်ရှားနေပါသည်။ ရုတ်တရက် ကျွန်တော့်အမေသည် ကျွန်တော့်နေရာကို အစားဝင်ယူလိုက်ပါသည်။

အနှစ်ငါးဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း အမေ၏ နောက်ဆုံးစကားနှင့် နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်အကြည့်ကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မေ့မည်မဟုတ်ပါ။

“အမေက လူ့ဘဝမှာ အကြာကြီးနေခဲ့ပါပြီကွယ်၊ ငါ့သားက ငယ်ပါသေးတယ်။ ငါ့သားအသက်ရှင်ဖို့လိုတယ်”

ကလေးအများစုမှာ တစ်သက်မှာ တစ်ခါသာ သူတို့မိခင်များ က မွေးဖွားပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်တော်ကမူ အမေတစ်ဦးတည်းက နှစ်ခါမွေးဖွားပေးခြင်းကို ခံခဲ့ရပါသည်။

Most Kids Are Born Only Once

Mother is always there when you need her. She helps, protects, listens, advises and nurtures physically and morally. She makes sure that her family is loved 24 hours a day, seven days a week, 52 weeks a year. At least that's how I remember my mother, for the few precious years I was blessed to have her. But no words can describe the sacrifice she made out of love for me, her young son.

I was 19 years old, and I was being taken to a concentration camp with a large group of other Jews. It was clear that we were destined to die. Suddenly my mother stepped in and traded places with me. And although it was more than 50 years ago, I will never forget her last words to me and her good-bye look.

"I have lived long enough. You have to survive because you are so young." she said.

Most kids are born only once. I was given birth twice by the same mother.

Joseph C. Rosenbaum

ယုဒ၏ မျက်နှာ

ဘုန်းကြီးအိုကြီးတစ်ပါးက ကျွန်တော့်အား ဤပုံပြင်ကို ပြောပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လွန်ခဲ့သည့် ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာက စစ္စလီကျွန်းရှိ ဘုရား ကျောင်းတစ်ခုအတွက် နံရံဆေးရေးပန်းချီကားတစ်ချပ် ရေးဆွဲပေးရန် ပန်းချီဆရာကြီးတစ်ဦးအား အပ်နှံပါသည်။ အကြောင်းအရာမှာ ခရစ် တော်၏ ဘဝ ဖြစ်ပါသည်။

ပန်းချီဆရာကြီးသည် ပန်းချီကားကို နှစ်ပေါင်းများစွာ အားကြိုး မာန်တက် ရေးဆွဲရာ နောက်ဆုံးတွင် အရေးကြီးဆုံး ပုံနှစ်ပုံမှအပ အားလုံး ပြီးစီးသွားလေသည်။

ယင်းပုံနှစ်ပုံမှာ ခရစ်တော်၏ သူငယ်တော်ဘဝပုံနှင့် ခရစ် တော်ကို သစ္စာဖောက်ခဲ့သူ ယုဒအစ္စကာရော၏ ပုံဖြစ်သည်။

ပန်းချီဆရာကြီးသည် ယင်းပုံနှစ်ပုံအတွက် ပုံတူဆွဲရန် သင့် လျော်သူကို နေရာအနှံ့လိုက်ရှာသည်။

တစ်နေ့၌ မြို့တော်အတွင်း လမ်းလျှောက်နေစဉ် လမ်းတစ်ခု ၌ ကလေးအချို့ ဆော့ကစားနေသည်ကို ပန်းချီဆရာကြီးတွေ့သည်။

ထိုအထဲမှ ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ် သူငယ်တစ်ယောက်၏ မျက်နှာ မှာ ပန်းချီဆရာကြီး၏ စိတ်နှလုံးကို လှုပ်ရှားစေလေသည်။

၂၆ မင်းကျော်စွာ

ပန်းချီဆရာကြီးက သူငယ်အား အိမ်သို့ ခေါ်သွားပြီး ပုံဆွဲသည်။ သူငယ်က ခရစ်တော်သူငယ်ပုံ မပြီးမချင်း နေ့စဉ်ရက်ဆက် စိတ်ရှည်လက်ရှည် ထိုင်ပေးသည်။

သို့ရာတွင် ပန်းချီဆရာကြီးသည် သစ္စာဖောက်ယုဒ၏ ရုပ်ပုံအတွက် သင့်လျော်သူကို ရှာမတွေ့သေးချေ။

ပန်းချီဆရာကြီး၏ အပြီးမသတ်နိုင်သေးသည့် အကောင်းဆုံးလက်ရာအကြောင်း သတင်းပျံ့သွားသောအခါ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ယုတ်မာကောက်ကျစ်သည့် မျက်နှာသွင်ပြင်ရှိသည်ဟု ယူဆသူ လူအများအပြား ယုဒပုံအတွက် ပုံဆွဲရန် လာရောက်ကမ်းလှမ်းကြလေသည်။

သို့ရာတွင် ပန်းချီဆရာကြီးကတော့ သူ့စိတ်ကူးထဲက ယုဒကိုသာ ကာလရှည်ကြာ အချည်းနှီးလိုက်ရှာနေသည်။

သူ့စိတ်ကူးထဲက ယုဒမှာ ဘဝ၏ ထုထောင်းမှုကြောင့် ပုံပျက်ပန်းပျက်ဖြစ်နေသော၊ လောဘနှင့် တဏှာကို အညံ့ခံ အရှုံးပေးမှုကြောင့် အင်အားချည့်နဲ့နေသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

တစ်ညနေခင်းတွင် ပန်းချီဆရာကြီးသည် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ထိုင်နေခိုက် ပိန်ခြောက်ခြောက် စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် လူတစ်ယောက် ဝင်လာကာ...

‘ဝိုင်အရက်ပေးပါ။ ဝိုင်အရက်’ ဟု တောင်းသည်။ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားသော ပန်းချီဆရာကြီးသည် ထိုသူ၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုမျက်နှာတွင် လူ့လောက၏ မကောင်းမှုဟူသမျှ ပေါ်လွင်နေသည်။

ပန်းချီဆရာကြီးသည် အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။

‘ကျုပ်နဲ့လိုက်ခဲ့။ ခင်ဗျားကို ဝိုင်အရက်တိုက်မယ်’ သူ့အကောင်းဆုံးလက်ရာ ပန်းချီကား အပြီးသတ်နိုင်ရန် ပန်းချီဆရာကြီးသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ရက်ပေါင်းများစွာ ရေးဆွဲသည်။

ပန်းချီကား ရေးဆွဲနေစဉ် ပုံတူဆွဲခံသည့် အပြောင်းအလဲတစ်ခု ဖြစ်ပွားသည်။ ပထမတွင် သူသည် မသိလိုက် မသိဘာသာ နေရာမှ

ထူးဆန်းသော စိတ်တင်းကြပ်မှု ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ရေးဆွဲထားသော သူ့
ပုံတူကို ကြည့်ရင်း သွေးခြည်ဥနေသော သူ့မျက်လုံးများသည် ကြောက်
လန့်တကြား ဖြစ်လာသည်။

တစ်နေ့၌ ပန်းချီဆရာကြီးသည် သူ့ပုံတူဆွဲနေသူ ကဏ္ဍာမငြိမ်
ဖြစ်နေသည်ကို သတိပြုမိသွားသည်။

ပုံဆွဲလက်စကို ရပ်ပြီး

‘ငါ့သား ဘာဖြစ်လို့လဲ’ ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုလူက သူ့မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင်
ငိုသည်။

အတန်ကြာ ငိုကြွေးပြီးနောက် တောင်းပန်သော မျက်လုံးများ
ဖြင့် ပန်းချီဆရာကြီး၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်သည်။

‘ဆရာကြီး ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူးလား။ ဟိုတုန်းက ကျွန်
တော်လေ ခရစ်တော်သူငယ်တော်အဖြစ် ဆရာကြီးရဲ့ ပုံတူ အဆွဲခံခဲ့သူ
ပါ ဆရာကြီးရယ်’

The Face of Judas Iscariot

An old priest told me this story. Centuries ago a great artist was engaged to paint a mural for the cathedral in a town in Sicily. The subject was the life of Christ. For many years the artist labored diligently, and finally the painting was finished except for the two most important figures: the Christ Child and Judas Iscariot. He searched far and wide for suitable models.

One day while walking in the city he came upon some children playing in the street. Among them was a 12 year old boy whose face stirred the painter's heart.

The artist took the child home with him, and day after day the boy sat patiently until the face of the Christ Child was finished. But the painter still had found no model for the portrait of Judas.

The story of the unfinished masterpiece spread afar, and many men, fancying themselves of wicked countenance, offered to pose as Judas. But in vain the old

painter looked for Judas as he envisioned him - a man warped by life, enfeebled by surrender to greed and lust. Then one afternoon as he sat in the tavern, a gaunt and tattered figure staggered across the threshold. "Wine, Wine," he begged. The startled painter looked into a face that seemed to bear the marks of every sin of mankind.

Greatly excited, the old painter said, "Come with me, and I will give you wine."

For many days the painter worked feverishly to complete his masterpiece. As the work went on, a change came over the model. A strange tension replaced the stuporous languor, and his bloodshot eyes were fixed with horror on the painted likeness of himself. One day, perceiving his subject's affliction, the painter paused in his work. "My son," he said, "what troubles you so?"

The man buried his face in his hands, sobbing. After a long moment he lifted pleading eyes to the old painter's face.

"Do you not then remember me? Years ago I was your model for the Christ Child."

Bonnie Chamberlin

ချစ်စရာကောင်းသူလေး

ကျွန်မအဖေက ကျွန်မကို ပြောတယ်။ ကျွန်မဟာ သိပ်ချစ်စရာကောင်းသတဲ့။ တကယ်ပဲ ကျွန်မဟာ ချစ်စရာကောင်းရဲ့လားလို့ ကျွန်မသိချင်မိတယ်။

ဆာရာက ပြောတယ်။ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ သူ့လို လှပရှည်လျားကောက်ကွေ့တဲ့ ဆံပင်တွေရှိရမယ်တဲ့။ ကျွန်မမှာ မရှိပါဘူး။

လှုပ်စတင်က ပြောတယ်။ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ သူ့လို ဖြူဖွေးဖြောင့်တန်းတဲ့ သွားကလေးတွေ ရှိရမယ်တဲ့။ ကျွန်မမှာ မရှိပါဘူး။

လျက်စီကာက ပြောတယ်။ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ မျက်နှာပေါ်မှာ မှဲ့ခြောက်လို့ခေါ်တဲ့ ညိုညိုအစက်အပြောက်တွေ မရှိရဘူးတဲ့။ ကျွန်မမှာတော့ ရှိနေပါတယ်။

မာ့ခ်က ပြောတယ်။ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ ခုရောက်နေတဲ့ ခုနစ်တန်းမှာ အတော်ဆုံးဖြစ်ရသတဲ့။ ကျွန်မကတော့ မဖြစ်ပါဘူး။

စတီဖင်က ပြောတယ်။ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ ကျောင်းမှာ အရယ်ရဆုံး ပြက်လုံးတွေကို

ပြောတတ်ရသတဲ့။ ကျွန်မကတော့ မပြောတတ်ပါဘူး။

လော်ရင်းက ပြောတယ်။ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ လူ တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ မြို့က ပတ်ဝန်းကျင် အကောင်းဆုံးနေရာမှာ အလှဆုံးအိမ်နဲ့ နေရသတဲ့။ ကျွန်မကတော့ မနေနိုင်ပါဘူး။

မက်သယူးက ပြောတယ်။ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ လူ တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ မျက်စိအအေးဆုံး၊ ဆွဲဆောင်မှု အရှိဆုံး၊ အဝတ်အစားကို ဝတ်ပြီး လူကြိုက်အများဆုံး ဖိနပ်ကို စီးရသတဲ့။ ကျွန်မ ကတော့ မဝတ်စားနိုင်ပါဘူး။

ဆမန်သာက ပြောတယ်။ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ လူ တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ဆိုတာ ပြည့်စုံတဲ့ မိသားစုက လာသူဖြစ်ဖို့ လိုတယ်တဲ့။ ကျွန်မကတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ညတိုင်းအိပ်ရာဝင်ချိန်မှာ ဖေဖေက ကျွန်မကို အားရပါးရဖက်ပြီး ‘သမီးဟာ သိပ်ချစ်စရာကောင်းတာပဲ။ ဖေဖေ သမီးကို ချစ်တယ်’ လို့ ပြောလေ့ရှိပါတယ်။

ကျွန်မဖေဖေက ကျွန်မသူငယ်ချင်းတွေ မသိတဲ့အရာ တစ်ခုခု ကို သိလို့ဖြစ်မှာပေါ့။

To Be Enormously Gorgeous

My dad says I am ENORMOUSLY GORGEOUS. I wonder if I really am.

To be ENORMOUSLY GORGEOUS... Sarah says you need to have beautiful long, curly hair like she has. I don't.

To be ENORMOUSLY GORGEOUS... Justin says you must have perfectly straight white teeth like he has. I don't.

To be ENORMOUSLY GORGEOUS... Jessica says you can't have any of those little brown dots on your face called freckles. I do.

To be ENORMOUSLY GORGEOUS... Mark says you have to be the smartest kid in the seventh-grade class. I'm not.

To be ENORMOUSLY GORGEOUS... Stephen says you have to be able to tell the funniest jokes in the school. I don't.

To be ENORMOUSLY GORGEOUS... Lauren says

you need to live in the nicest neighborhood in town and in the prettiest house. I don't.

To be ENORMOUSLY GORGEOUS... Matthew says you can only wear the coolest clothes and the most popular shoes. I don't.

To be ENORMOUSLY GORGEOUS... Samantha says you need to come from a perfect family. I don't.

But every night at bedtime my dad gives me a big hug and says, "You are ENORMOUSLY GORGEOUS, and I love you."

My dad must know something my friends don't.

Carle O' Brien

တားဆီး၍ မရပါ

အသက် ငါးနှစ်အရွယ်တွင် ခြေထောက်တွင် ပြင်းထန်စွာ မီးလောင်ခံရပြီးနောက် ဂလင်းကမ်နင်ဟန်ကို ဆရာဝန်များက လက်လျှော့လိုက်ကြသည်။ သူ၏ ကျန်ရှိသည့် ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး မစွမ်းမသန်ဘဝဖြင့် ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် နေသွားရတော့မည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့ကြသည်။

“သူ ဘယ်တော့မှ လမ်းပြန်လျှောက်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ အခွင့်အလမ်းမရှိဘူး” ဟု သူတို့က ဆိုကြသည်။

ဆရာဝန်များက သူ့ခြေထောက်ကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂလင်းကမ်နင်ဟန်၏ နှလုံးသားထဲသို့ကား စစ်ဆေးကြည့်ရှုခဲ့ကြခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဆရာဝန်များ၏ စကားကို သူ နားမထောင်ပါ။ လမ်းပြန်လျှောက်နိုင်ရန် သူ ရည်မှန်းသည်။ အမာရွတ်များနှင့် ပြည့်နေသည့် အရိုးပေါ်အရေတင် ခြေထောက်နီနီနှင့် ဂလင်းသည် အိပ်ရာပေါ်တွင် လဲလျောင်းရင်း လေးနက်စွာ သစ္စာဆိုသည်။

‘နောက်အပတ် ငါအိပ်ရာကထမယ်။ ငါ လမ်းလျှောက်မယ်’ သူ့စကားအတိုင်း သူ ဆောင်ရွက်ပါသည်။

သူ့မိခင်က ပြတင်းလိုက်ကာကိုဖယ်၍ အိမ်ဝိုင်းထဲတွင် ဂလင်းတစ်ယောက် ထယ်ဟောင်းတစ်ခုကို လှမ်းကိုင်နေသည်ကို စောင့်ကြည့်

နေတတ်ပုံကို ပြောပြသည်။ ထယ်၏ လက်ကိုင်တစ်ခုစီပေါ်တွင် လက်တင်လျက် သူ၏ လိမ်ဖယ်ဖယ်ဖြစ်နေသော ခြေထောက်များကို စတင်လှုပ်ရှားသည်။ ခြေလှမ်းတိုင်း နာကျင်လှသော်လည်း တဖြည်းဖြည်းလမ်းလျှောက်နိုင်လုနီးပါး ဖြစ်လာသည်။ မကြာမီ သူ မြန်မြန်လျှောက်နိုင်လာသည်။ ထို့နောက် သိပ်မကြာမီ ပြေးနိုင်လာတော့သည်။ ပြေးနိုင်ခါစတွင် သူ ပို၍ ဆုံးဖြတ်ချက် ခိုင်မာလာသည်။

‘ငါ လမ်းပြန်လျှောက်နိုင်မယ်လို့ အမြဲတမ်းယုံကြည်ခဲ့တယ်။ ခု ငါ လမ်းလျှောက်နိုင်ပြီ။ ခု ငါ သူများတကာတွေ ပြေးနိုင်တာထက် ပိုပြီး မြန်အောင် ပြေးမယ်’

တကယ်လည်း သူ ပြေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။ သူသည် နာမည်ကျော် တာဝေးပြေးသမားတစ်ဦးဖြစ်လာပြီး ၁၉၃၄ ခုနှစ်တွင် တစ်မိုင်လျှင် ၄. ၀၆ မိနစ်ဖြင့် ကမ္ဘာ့စံချိန်တင်နိုင်ခဲ့လေရာ မက်ဒီဆင်ရင်ပြင်ဥယျာဉ်၌ ရာစုနှစ်၏ အထင်ရှားဆုံး အားကစားသမားအဖြစ် ဂုဏ်ပြုခြင်းခံရပါသည်။

Nothing Could Stop This Man

After suffering severe burns on his legs at the age of five, Glenn Cunningham was given up on by doctors who believed he would be a hopeless cripple destined to spend the rest of his life in a wheelchair. "He will never be able to walk again," they said. "No chance."

The doctors examined his legs, but they had no way of looking into Glenn Cunningham's heart. He didn't listen to the doctors and set out to walk again. Lying in bed, his skinny, red legs covered with scar tissue, Glenn vowed, "Next week, I'm going to get out of bed. I'm going to walk." And he did just that.

His mother tells of how she used to push back the curtain and look out the window to watch Glenn reach up and take hold of an old plow in the yard. With a hand on each handle, he began to make his gnarled and twisted legs function. And with every step a step of pain, he came closer to walking. Soon he began to trot; before

long he was running. When he started to run, he became even more determined.

"I always believed that I could walk, and I did. Now I'm going to run faster than anybody has ever run." And did he ever.

He became a great miler who, in 1934, set the world's record of 4:05. He was honored as the outstanding athlete of the century at Madison Square Garden.

Jeff Yalden

ကမ္ဘာကြီးသို့ မိခင်တစ်ဦး၏ ပေးစာ

ချစ်သော ကမ္ဘာ

ကျွန်မရဲ့ သားလေးဟာ ဒီနေ့ ကျောင်းစတင်ပါပြီ။ ခေတ္တခဏတော့ သူ့အတွက် အဆန်းတကြယ် အသစ်အထူးဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။ သူ့ကို သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ဆက်ဆံစေချင်ပါတယ်။

သိတဲ့အတိုင်းပဲ သူဟာ ခုအချိန်ထိ ကိုယ့်အိပ်တန်း ကိုယ့်အိမ်သာမှာ တော့ ဘုရင်ပါ။ သူ့နောက်ဘေးမြေကွက်ရဲ့ အရှင်သခင်ပေါ့။ သူ့ဒဏ်ရာတွေကို ဆေးထည့်ပေးဖို့၊ သူ့ခံစားမှုတွေကို နှစ်သိမ့်ပေးဖို့ ကျွန်မက အမြဲအနားမှာ အဆင်သင့်ရှိနေရပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အခုတော့ အခြေအနေတွေက တစ်မျိုးပြောင်းလဲသွားပါတော့မယ်။

ဒီနေ့မနက် သူဟာ ပထမဆုံး ခြေလှမ်းတွေကို လှမ်းပါတယ်။ သူ့လက်ကို ဝှေ့ရမ်းပြီး သူ့ရဲ့ ကြီးမားတဲ့ စွန့်စားခန်းကို စတင်ပါတယ်။ အဲဒီစွန့်စားခန်းမှာ စစ်ပွဲတွေ၊ ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာ အဖြစ်တွေလည်း ပါဝင်ကောင်း ပါဝင်လာပါလိမ့်မယ်။

သူနေတဲ့ ကမ္ဘာကြီးမှာ ရှင်သန်ဖို့ ယုံကြည်မှုရယ် ချစ်ခြင်းမေတ္တာရယ်၊ သတ္တိရယ် လိုပါလိမ့်မယ်။

ဒါကြောင့် ကမ္ဘာကြီးက သူ့ရဲ့ နုနယ်တဲ့ လက်ကလေးကို ဆွဲပြီး သူ သိ

ထားရမယ့် အရာတွေကို သင်ကြားပေးစေချင်ပါတယ်။ သူ့ကို သင်ကြားပေးပါ။ ဒါပေမယ့် တတ်နိုင်ရင် ညင်ညင်သာသာ သင်ကြားပေးပါ။ လူသွမ်းလူညစ်တွေရှိသလို သူ့ရဲကောင်းတွေရှိတယ်ဆိုတာ သင်ကြားပေးပါ။ ရန်သူရှိသလို မိတ်ဆွေရှိတယ်ဆိုတာ သင်ကြားပေးပါ။ စာအုပ်များရဲ့ အဖွယ်ကောင်းပုံတွေကို သင်ကြားပေးပါ။

ကောင်းကင်က ငှက်တွေ၊ နေရောင်အောက်က ပျားတွေ၊ စိမ်းလန်းတဲ့ တောင်ကုန်းက ပန်းတွေရဲ့ ထာဝရလျှို့ဝှက်နက်နဲမှုကို ဆင်ခြင်စဉ်းစားနိုင်ဖို့ သူ့ကို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်တဲ့ အချိန်ပေးပါ။ လိမ်လည်လှည့်စားရတာထက် ရှုံးနိမ့်ရတာက အများကြီးပိုဂုဏ်ရှိတယ်ဆိုတာ သူ့ကို သင်ကြားပေးပါ။

တခြားလူတွေက ကိုယ့်စိတ်ကူးကိုယ့်အတွေးအခေါ်ကို မှားနေတယ်လို့ ပြောနေပေမယ့် ကိုယ့်စိတ်ကူး ကိုယ့်အတွေးအပေါ်မှာ ယုံကြည်မှုရှိအောင် သင်ကြားပေးပါ။ ကိုယ့်ရဲ့ ခွန်အားပလနဲ့ ဦးနှောက်ဉာဏ်ကို ကြေးအမြင့်ဆုံးပေးနိုင်သူကို ရောင်းပါ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ရဲ့နှလုံးသားနဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ ကြေးသတ်မှတ်မထားဖို့ သင်ကြားပေးပါ။

သူ့ကို သိမ်မွေ့ညင်သာစွာ သင်ကြားပေးပါ။ ဒါပေမယ့် ယုယုယယတော့ မလုပ်ပါနဲ့။ မီးပေးနာမှ သံမဏိကောင်းဖြစ်တာမို့ပါ။

ဒါဟာ ကြီးမားလေးနက်တဲ့ မှာကြားချက်ဖြစ်ပါတယ်။ ကမ္ဘာလောကကြီးအနေနဲ့ ဘာလုပ်နိုင်မလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ရတာပေါ့။ သူဟာ ရည်မှန်ယဉ်ကျေးတဲ့ လူကောင်းလေးပါ။

A Mother's Letter To The World

Dear World:

My son started school today. It's going to be strange and new to him for a while. And I wish you would sort of treat him gently.

You see, up to now, he's been king of the roost. He's been boss of the back yard. I have always been around to repair his wounds, and to soothe his feelings.

But now - things are going to be different.

This morning, he's going to walk down the front steps, wave his hand and start on his great adventure that will probably include wars and tragedy and sorrow.

To live his life in the world he had to live in will require faith and love and courage.

So, World, I wish you would sort of take him by his young hand and teach him the things he will have to know. Teach him - but gently, if you can. Teach him that for every scoundrel there is a hero; that for every enemy there is a friend. Teach him the wonders of books.

Give him quiet time to ponder the eternal mystery of birds in the sky, bees in the sun, and flowers on the green hill. Teach him it is far more honorable to fail than to cheat.

Teach him to have faith in his own ideas, even if everyone else tells him they are wrong. Teach him to sell his brawn and brains to the highest bidder, but never to put a price on his heart and soul.

Teach him gently, World, but don't coddle him, because only the test of fire makes fine steel.

This is a big order, World, but see what you can do.

He's such a nice little fellow.

Author Unknown

အကောင်းဆုံးသရာ

မစ္စတာဝစ်ဆန်သည် ဆဋ္ဌမတန်းတွင် သိပ္ပံသင်ပါသည်။ အတန်း၏ ပထမနေ့တွင် သူသည် ကျွန်တော်တို့အား ကက်တီဝမ်းပတ်စ်ဟု ခေါ်သော သတ္တဝါတစ်ကောင်အကြောင်း သင်ကြားပို့ချပါသည်။ ယင်းသတ္တဝါမှာ ညမှာကျက်စားသော သတ္တဝါဖြစ်သည်။ သဘာဝနှင့် လိုက်လျောညီထွေ မနေနိုင်သဖြင့် ရေခဲခေတ်အတွင်းက ပျက်သုန်းသွားခဲ့ရသည်ဆိုပါသည်။ ဆရာက စကားပြောနေရင်း ခေါင်းခွံတစ်ခုကို လှည့်ပြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး မှတ်စုလိုက်မှတ်ကြပြီးနောက် စာမေးပွဲဖြေရပါသည်။

ကျွန်တော်၏ အဖြေစာရွက်အား ပြန်ပေးသောအခါ ကျွန်တော် လန့်သွားပါသည်။ ကျွန်တော့် အဖြေတိုင်းမှာ ကန့်လန့်ဖြတ် မင်နီကြက်ခြေခတ်များ ရဲရဲတောက်လျက်။ ကျွန်တော် ကျရှုံးပါသည်။ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ။ မစ္စတာဝစ်ဆန်ပြောသည့်အတိုင်း ကျွန်တော် တစ်သဝေမတိမ်း ရေးခဲ့တာပဲ။ နောက်မှာ ကျွန်တော်သိရသည်မှာ အတန်းသားအားလုံး ကျရှုံးနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဘာတွေဖြစ်တာပါလိမ့်။

အလွန်ရိုးစင်းပါသည်။ မစ္စတာဝစ်ဆန်က ရှင်းပြပါသည်။ ကက်တီဝမ်းပတ်စ်ဆိုသော သတ္တဝါမှာ သူက လံကြုတ်လုပ်ကြံခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ယင်းသတ္တဝါမှာ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ပါ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်

တော်တို့ မှတ်စုထဲက အချက်အလက်များမှာ အမှားတွေသာ ဖြစ်ပါသည်။ မမှန်တဲ့ အဖြေအတွက် ဂုဏ်ထူးကို မျှော်လင့်နေသေးသလားတဲ့။

ကျွန်တော်တို့ ဒေါသထွက်ကြသည်မှာ ပြောစရာမလိုပါ။ ဒါ ဘာစာမေးပွဲလဲ။ ပြီးတော့ ဆရာကကော ဘယ်လိုဆရာမျိုးလဲ။

ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားသင့်တာပေါ့ဟု မစွတာဝန်ဆန်က ပြောပါသည်။ ပြီးတော့ ကက်တီဝမ်းပတ်စ်၏ ခေါင်းခွံကို အတန်းအား လှည့်ပြစဉ်က (တကယ်တော့ ကြောင်ခေါင်းပါ) ယင်းသတ္တဝါ၏ သဲလွန်စမရှိကြောင်း ပြောခဲ့သည်မဟုတ်လား။ ဆရာက သူမသိနိုင်သော ယင်းသတ္တဝါ၏ အံ့ဩစရာ ညအမြင်၊ သူ့အသွေးအရောင်နှင့် အခြားအချက်များကို လုပ်ကြံပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူက ယင်းသတ္တဝါအား ခပ်ကြောင်ကြောင် အမည်တစ်ခု ပေးခဲ့သည်။ ဒါတောင် ကျွန်တော်တို့က သံသယမဖြစ်ကြ။ ကျွန်တော်တို့ အဖြေစာအုပ်ပေါ်မှ သုညများကို သူ၏ အမှတ်ပေးစာအုပ်တွင် မှတ်တမ်းတင်ထားမည်ဖြစ်ကြောင်း သူက ပြောသည်။ တကယ်လည်း သူ မှတ်တမ်းရေးခဲ့ပါသည်။

ဤအတွေ့အကြုံမှ ကျွန်တော်တို့ သင်ခန်းစာယူသင့်ကြောင်း သူက ပြောပါသည်။ ဆရာများ၊ ကျောင်းသုံးစာအုပ်များသည် မမှားဟူ၍ မရှိပါ။ တကယ်တော့ ဘယ်သူမှ မမှားတာ မရှိပါ။ ကျွန်တော်တို့ အသိစိတ်တွေ အိပ်ပျော်မနေဖို့၊ သူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျောင်းသုံးစာအုပ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် မှားနေသည်ဟု ထင်လျှင် ရဲရဲရင့်ရင့် ပြောဖို့ ကျွန်တော်တို့အား မှာကြားပါသည်။

မစွတာဝန်ဆန်နှင့် သင်ရသည့် စာသင်ချိန်တိုင်းသည် အတွေ့အကြုံသစ်များ ဖြစ်ပါသည်။ တချို့သိပ္ပံအချိန်များကို အစမှအဆုံးနီးပါး ကျွန်တော် မှတ်မိနေပါသေးသည်။ တစ်နေ့တွင် သူက သူ့ဗောက်စ်ဝက် ဝွန်ကားသည် သက်ရှိဇီဝရုပ်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ သူ လက်ခံနိုင်မည့် ငြင်းဆိုချက်တစ်ခုခုရရှိရန် နှစ်ရက်လုံးလုံး အချိန်ကြာပါသည်။ ဇီဝရုပ်ဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုကြောင်း သိရုံသာမက အမှန်တရားအတွက် ရပ်တည်ရဲသည့် ဇွဲသတ္တိရှိကြောင်း မပြနိုင်မခြင်း ဆရာက ကျွန်တော်တို့အား အသက်ရှူပေါက်မပေးပါ။

၄၄ မင်းကျော်စွာ

ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်တော်တို့၏ အသစ်စက်စက် သံသယ ဝါဒကို အတန်းတိုင်းသို့ သယ်ဆောင်သွားပါသည်။ ယင်းဝါဒမှာ စောဒက တက် စိန်ခေါ်ခံရခြင်းနှင့် အကျွမ်းတဝင်မဖြစ်သူ တခြားဆရာများနှင့် ကား ပြဿနာတက်စေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ သမိုင်းဆရာက အကြောင်းအရာတစ်ခုကို သင်ကြားပို့ချနေစဉ် လည်ချောင်းရှင်းသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်က 'ကက်တီဝမ်းပတ်စ်' ဟု ပြော လိုက်ပါသည်။

*

ကျွန်တော်သည် မည်သည့် သိပ္ပံပညာရှာဖွေတွေ့ရှိချက်ကိုမှ မပြုခဲ့ဖူးပါ။ သို့ရာတွင် မစ္စတာဝစ်ဆန်၏ အတန်းက ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့် အတန်းဖော်များအား သိပ္ပံပညာတွေ့ရှိချက်နှင့် အလားတူအရေးကြီး သော တစ်စုံတစ်ရာကို ပေးခဲ့ပါသည်။ ယင်းမှာ လူတွေ့ရဲ့ မျက်လုံးကို တည့်တည့်ကြည့်ပြီး သူတို့မှားလျှင် မှားကြောင်း ပြောရဲသည့် သတ္တိဖြစ် ပါသည်။

Best Teacher I Ever Had

Mr. Whitson taught sixthgrade science. On the first day of class, he gave us a lecture about a creature called the cattywampus, an illadapted nocturnal animal that was wiped out during the Ice Age. He passed around a skull as he talked. We all took notes and later had a quiz.

When he returned my paper, I was shocked. There was big red X through each of my answers. I had failed. There had to be some mistake! I had written down exactly what Mr. Whitson said. Then I realized that everyone in the calss had failed. What had happened?

Very simple, Mr. Whitson explained. He had made up all that stuff about the cattywampus. There had never been any such animal. The information in our notes was, therefore, incorrect. Did we expect credit for incorrect answers?

Needless to say, we were outraged. What kind of test was this? And what kind of teacher?

We should have figured it out, Mr. Whitson said. After all, at the very moment he was passing around the cattywampus skull (in truth, a cat's), hadn't he been telling us that no trace of the animal remained? He had described its amazing night vision, the color of its fur and any number of other facts he couldn't have known. He had given the animal a ridiculous name, and we still hadn't been suspicious. The zeroes on our papers would be recorded in his grade book, he said. And they were.

Mr. Whitson said he hoped we would learn something from this experience. Teachers and textbooks are not infallible. In fact, no one is. He told us not to let our minds go to sleep, and to speak up if we ever thought he or the textbook was wrong.

Every class was an adventure with Mr. Whitson. I can still remember some science periods almost from beginning to end. One day he told us that his Volkswagen was a living organism. It took us two full days to put together a refutation he would accept. He didn't let us off the hook until we had proved not only that we knew what an organism was but also that we had the fortitude to stand up for the truth.

We carried our brand-new skepticism into all our classes. This caused problems for the other teachers, who weren't used to being challenged. Our history teacher would be lecturing about something and then there would be clearings of the throat and someone would say "cattywampus."

*

I haven't made any great scientific discoveries, but Mr. Whitson's class gave me and my classmates something just as important: the courage to look people in the eye and tell them they are wrong.

David Owen

အိမ်ဆောက်ခြင်း

အသက်အရွယ်ရလာပြီဖြစ်သော လက်သမားတစ်ယောက်သည် အငြိမ်းစားယူရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ သူက သူ့အလုပ်ရှင် ကန်ထရိုက်တာအား အိမ်ဆောက်သည့် အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်၍ သူ့ဇနီး၊ သူ့မိသားစုနှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့အစီအစဉ်ကို ပြောပြသည်။ အပတ်စဉ်ရနေကျ လုပ်ခကို လွမ်းဆွတ်သော်လည်း သူ အေးအေးငြိမ်းငြိမ်း နေချင်သည်ဟု ပြောသည်။

သူ့အလုပ်သမားကောင်းတစ်ယောက် အလုပ်ထွက်တော့မည် ဖြစ်သည့်အတွက် ကန်ထရိုက်တာက စိတ်မကောင်း။ သူ့ကို ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအကူအညီအနေနှင့် နောက်ထပ် အိမ်တစ်လုံး ဆောက်ပေးနိုင်မလားဟု မေးသည်။ လက်သမားက ဆောက်ပေးပါမည်ဟု ပြောလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့စိတ်က အလုပ်ထဲ မရှိသည်ကို အလွယ်တကူ မြင်နိုင်သည်။ သူက အလုပ်ကို ကရော်ကမည်လုပ်ပြီး ပစ္စည်းအညံ့စားများကို သုံးသည်။

လက်သမား အိမ်ဆောက်ပြီးသွားသောခါ အလုပ်ရှင်က လာရောက်စစ်ဆေးသည်။ ထိုနောက် အိမ်ရှေ့တံခါးသော့ကို လက်သမားအား ပေးပြီး

‘ဒါ ခင်ဗျား အိမ်ပဲ။ ခင်ဗျားအတွက် ကျွန်တော်ရဲ့ လက်ဆောင်

ပေါ့' ဟု ပြောလိုက်သည်။

လက်သမားအလန့်တကြား ဖြစ်သွားသည်။

ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ။ တကယ်လို့များ သူ့နေမယ့် အိမ်ကို ဆောက်နေမှန်း သိခဲ့ရင် ဒီလို ဘယ်လုပ်ပါ့မလဲ။

ကျွန်တော်တို့လည်း ဒီလိုပါပဲ။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်တည်ဆောက် နေကြတာ။ တစ်ခါတလေမှာ အိမ်ကို အစွမ်းရှိသလောက် မဆောက်ပဲ လျှော့ပြီးဆောက်မိတတ်ကြတယ်။ အဲဒီနောက် ကိုယ်ဆောက်တဲ့ အိမ် မှာ ကိုယ်နေရမှာလို့ သိတော့ အလန့်တကြားဖြစ်ကြရော။ ပြန်ဆောက် နိုင်ရင်တော့ ဒါနဲ့ အများကြီး ခြားနားမှာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က နောက်ကြောင်း ပြန်နိုင်တာ မဟုတ်ပါ။ သင် က လက်သမားလေ။ နေ့တိုင်း သံကို တူနဲ့ ထု၊ ပျဉ်ချပ်တွေကို နေရာချ၊ နံရံတွေကို ထောင်နေရတာ။

တစ်ယောက်က တစ်ခါက ပြောခဲ့တယ်။ 'ဘဝဆိုတာ ကိုယ့် ဘာသာလုပ်ရတဲ့ ပရောဂျက်'တဲ့။ သင့်ရဲ့ အပြုအမူ၊ သင်ဒီနေ့လုပ်တဲ့ ရွေးချယ်မှုက သင် နက်ဖြန် နေမယ့် အိမ်ကို ကူဆောက်ပေးနေမှာ။ လိမ်လိမ်မာမာ ဆောက်ပါ။'

Building Your House

An elderly carpenter was ready to retire. He told his employer-contractor of his plans to leave the house-building business to live a more leisurely life with his wife and enjoy his extended family. He would miss the paycheck each week, but he wanted to retire.

The contractor was sorry to see his good worker go and asked if he could build just one more house as a personal favor. The carpenter said yes, but over time it was easy to see that his heart was not in his work. He resorted to shoddy workmanship and used inferior materials.

When the carpenter finished his work, his employer came to inspect the house. Then he handed the front-door key to the carpenter and said, "This is your house... my gift to you."

The carpenter was shocked!

What a shame! If he had only known he was

building his own house, he would have done it all so differently.

So it is with us. We build our lives, a day at a time, often putting less than our best into the building. Then, with a shock, we realize we have to live in the house we have built. If we could do it over, we'd do it much differently.

But, you cannot go back. You are the carpenter, and every day you hammer a nail, place a board, or erect a wall. Someone once said, "Life is a do-it-yourself project." Your attitude, and the choices you make today, help build the "house" you will live in tomorrow. Build wisely!

Author Unknown

သေခါမှ ခွဲမယ်လို့

ချစ်သူများစွာပင် သေအတူရှင်မကွာ အတူနေသွားကြမည်ဟု ကတိသစ္စာ ပြုကြပါသည်။ သို့ရာတွင် မစွပ်အိုင်ဆီဒါ စထရော့စ်၏ သစ္စာရှိမှုနှင့် စွဲငမ်းမှုကို ယှဉ်နိုင်မည့်သူကို ကျွန်မကြားဖူးသည်ဟု မယုံကြည်ပါ။

ခုနှစ်မှာ ၁၉၁၂ ခုနှစ်ဖြစ်သည်။ မစွပ်စထရော့စ်နှင့် သူ့ခင်ပွန်းသည် တိုက်တန်းနစ်သင်္ဘော၏ ကြမ္မာငင်သည့် ခရီးစဉ်တွင် ခရီးသည်များဖြစ်ကြသည်။ နစ်မြုပ်သွားသော သင်္ဘောနှင့်အတူ လိုက်ပါသွားကြသော အမျိုးသမီးများမှာ မများလှပါ။ ထိုနည်းပါးလှသော အမျိုးသမီးထဲတွင် မစွပ်စထရော့စ်သည် တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ သူမအသက်မရှင်ခဲ့သည်မှာ သူမ၏ ခင်ပွန်းကို မခွဲနိုင်သောအကြောင်း တစ်ခုတည်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဘေးဆိုးမှ လွတ်မြောက်ခဲ့သူ မစွပ်စထရော့စ်၏ အိမ်ဖော် မေဘယ်ဘာဒ်က သူမကို ကယ်ဆယ်ခံရပြီးနောက် ဤသို့ပြောခဲ့ပါသည်။

‘တိုင်တန်းနစ်စပြီး နစ်မြုပ်တော့ ကြောက်လန့်နေတဲ့ မိန်းမတွေနဲ့ ကလေးတွေက အသက်ကယ်လှေပေါ် ပထမဆုံး တက်ကြပါတယ်။ မစွတာနဲ့ မစွပ်စထရော့စ်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ ခရီးသည်တွေကို နှစ်သိမ့်စကားပြောပြီး သူတို့ကို လှေထဲဆင်းနိုင်အောင် ကူညီပေးပါတယ်’

‘သူတို့ကြောင့်သာမဟုတ်ရင် ကျွန်မ နစ်မှာပဲ။ ကျွန်မက စတုတ္ထ ဒါမှမဟုတ် ပဉ္စမမြောက်အသက်ကယ်လှေပေါ်မှာပါ။ မစွပ်စထရော့စ်က ကျွန်မကို လှေထဲဆင်းခိုင်းပြီး အဝတ်အစားထူထူတွေ ဝတ်ပေးပါတယ်’

ထို့နောက် မစွတာစထရော့စ်က သူ့ဇနီးအား အသက်ကယ်လှေထဲသို့ သူ့အိမ်ဖော်နှင့် အခြားအမျိုးသမီးများနှင့်အတူ ဆင်းခိုင်းသည်။ မစွပ်စထရော့စ်သည် လှေ၏ ဘဲတောင်သို့ ခြေတစ်ဘက်ချလိုက်ပြီးမှ ရုတ်တရက် စိတ်ပြောင်းကာ ခြေရုပ်ပြီး နစ်နေသည့်သင်္ဘောပေါ်သို့ ပြန်တက်လိုက်သည်။

‘လှေထဲကို ဆင်းလိုက်ပါကွယ်... အချစ်ရယ်’ သူ့ယောက်ျားက တောင်းပန်သည်။

မစွပ်စထရော့စ်သည် သူ့ဘဝ၏ အချိန်အများစုတွင် အတူတကွ နေလာခဲ့သည် သူ့ခင်ပွန်း၊ သူ့အကောင်းဆုံးမိတ်ဆွေ၊ သူ့နှလုံးသား၏ အဖော်စစ်နှင့် သူ့စိတ်ကို နှစ်သိမ့်ပေးသူ၏ မျက်လုံးထဲသို့ စူးစိုက်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လျက် တုန်တုန်ရီရီ ဖြစ်နေသော သူ့ကိုယ်ကို သူမ၏ ကိုယ်ဆီသို့ ဆွဲယူလိုက်သည်။

‘မသွားဘူး။ ကျွန်မလှေထဲကို မဆင်းတော့ဘူး။ ကျွန်မတို့ အကြာကြီး အတူနေလာခဲ့ကြတယ်။ ခု ကျွန်မတို့ အိုပါပြီ။ ကျွန်မရှင့်ကို ထားပစ်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင် ဘယ်သွားသွား ကျွန်မလည်း သွားမှာပဲ’ ဟု သူ့ယောက်ျား၏ စကားကို ဖိဆန်လျက် ပြောလိုက်သည်ဟု ဆိုသည်။

ဤသည်မှာ သူတို့ကို နောက်ဆုံးမြင်တွေ့လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်သား ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် လက်ချင်းတွဲလျက်။ သစ္စာရှိသည့် ဇနီးသည်က သူ့ယောက်ျားအား သတ္တိရှိစွာ တွယ်မှီလျက်။ ချစ်မြတ်နိုးတတ်သည့် လင်ယောက်ျားက ဇနီးဖြစ်သူအား ရင်အုပ်မကွာ ဖက်တွယ်လျက်။ ထာဝရ နှစ်ယောက်အတူ...။

Till Death Us Do Part

Many lovers vow to be together forever, in life and in death, but I don't believe I've heard of anyone whose loyalty and devotion matched that of Mrs. Isidor Straus.

The year was 1912. Mrs. Straus and her husband were passengers on the *Titanic* during its fateful voyage. Not many women went down with the ship, but Mrs. Straus was one of the few women who did not survive for one simple reason: She could not bear to leave her husband.

This is how Mable Bird, Mrs. Straus's maid, who survived the disaster, told the story after she was rescued:

"When the *Titanic* began to sink, panicked women and children were the first ones loaded into lifeboats. Mr. and Mrs. Straus were calm and comforting to the passengers, and helped many of them into the boats.

"If it had not been for them," Mabel stated, "I would have drowned. I was in the fourth or fifth lifeboat.

Mrs. Straus made me into the boat, and put some heavy wraps on me."

Then, Mr. Staus begged his wife to get into the lifeboat with her maid and the others. Mrs. Straus started to get in. She had one foot on the gunwale, but then suddenly, she changed her mind, turned away and stepped back onto the sinking ship.

"Please, dear, get into the boat!" her husband pleaded. Mrs. Straus looked deep into the eyes of the man with whom she'd spent most of her life, the man who had been her best friend, her heart's true companion and always a comfort to her soul. She grabbed his arm and drew his trembling body close to hers.

"No," Mrs. Straus is said to have replied defiantly. "I will not get into the boat. We have been together through a great many years. We are old now. I will not leave you. Where you go, I will go."

And that is where they were last seen, standing arm in arm on the deck, this devoted wife clinging courageously to her husband, this loving husband clinging protectively to his wife, as the ship sank. Together forever...

Barbara De Angelis, Ph.D.